

Grzegorz Bazylak

Cieszę nas ubogacanych w XXI wieku

Płonące od rana w hiszpańskich portach świeżo
odremontowane jachty miliarderów znad East River
i katamarany milionerów zza Buga martwe meduzy

dryfujące obok koników morskich w cuchnącym
szlamie słonowodnej laguny Mar Menor wypłoszone
pojedynczymi strzałami a potem seriami i salwami

ze strzelb i karabinów dostarczonych za morderczy
kredyt z Fort Worth stada pędzących na oslepek
żubrów które dotąd spoczywały w bezruchu

na kapslach i puszkach po piwie wyrzuconych
na piknikach pod strzelnicami przez obrońców
uniijnych granic ale nie pokoju w Strefie Gazy

cętkowane trzmielie i pszczoły samotnice krążące
wokół żmijowców kobaltowo i lazurkowo kwitnących
w zaroślach Lasu Gdańskiego preferujące płciowy

dualizm latające w parach czarne émy i białe
motyle które – ubiegając samice tygrysiich komarów
i bojowe drony przed montażem – trzymają się

od nich z daleka jak i całej reszty tego wszystkiego
co wkrótce zniknie zmiksowane po digitalizacji
w jałowym obiegu super wydajnej produktywności

cyfrowych portfeli MAGA i budzących już tylko
wstręt słów: *Liberté, Égalité, Fraternité ou la mort*

Wilda na wspak

Kominy unosiły się z dymem serdeczny palec
ugryzł niemowlę nerka straciła jednoróżca
wierzchowce dosiadały swoich jeźdźców
błąkały się wokół nas ulice i miasta szpitale

wypisały się z umarłych parki wkraczały
w jesień okna przyklejały się do twarzy
powieki wkręcały się w każdy sen szyby
uderzały w deszcz brzegi biły w morze

drzwi waliły w zaciśnięte pięści narracje
streszczały się w przestrzeń przejściowe
trudności gromadziły się amfiladowych
pokojach i dobierały do luksusowych

rajstop przemoc znała tylko dzieci świt
nie wstawał przed piekarzem rzeźnikiem
piwowarem bo ktoś musi być zawsze tym
najgorszym gdy inni stają się najlepszymi

Halloween

Przezroczyta mowa odbić kolorowy szalik
w szkocką kratę który zastąpił czarny szal

pokryte złotem liście miłorzębów i niskich
brzoźek w świetle zachodzącego słońca

brutalna gra w odbijanego od błękitnych
ścian natrętne postukiwania w szare drzwi
przerywany dźwięk z pogrążonego w apatii
domofonu nagłe i ulotne gitarowe solówki

jak okrzyk mewy przeszukującej nieznanym
terenem oczy w kroplach żywicy czekoladowe
plamki na języku skóry przeciętego motyka
leszczynowego ślepeca naocznego świadka

wyciągania ofiary z łóżek spod kory ściółki
kamieni tych wszystkich którzy nie wierzą
że groby poetów także umierają a potem
śpiewają jak wampiria w jazzowych

solówkach niewidomego od urodzenia
pianisty Tete Montoliu i wariacjach jego
przyjaciela Jordi Sabatés Navarro

Ślepa plamka

Na szpanerskich peryferiach w mieście muzyki
za garażami z falistej blachy gdzie nie wiadomo
dokąd zmierzamy ale kierunek jazdy wydaje się
oczywisty powstał mini kartingowy tor po którym

zamiast wyścigowych bolidów i spuszczonej ze
smyczy psów krążą gwiazdy tak jak powinno być
w przekonaniu Zbigniewa Herberta w narzuconej
nam opozycji indywidualizmu i podmiotu jak ślepe

plamki w których ogień trawi sam siebie ale nie
wszystko co staje im na drodze puszczone wolno
z dymem trzymanych w ustach waporyzatorów
które dają paliwo wiszącym przy laptopie zamiast

kluczy i kodów dostępu do rzadkich pierwiastków
w człowieku objętym sankcjami za niewinność
jedzącego piasek popijany wodą byle się nie dać
złamać widzialnemu i przemijającemu co tkwi

bez celu w jednym kręgu żyjących i nieżywych

Trzecia droga

Skąd oni tutaj przychodzą ze zbłąkanych pacierzy
niebieskich ścian czy to oni wjeżdżają w zakręty
od kasztanowej alejki obok altany z kontenerami
pełnymi oskórowanych zwłok saren kun i zajęcy

czy wychodzą spod zgniecionych kartonów jak
atrament z przywiedzionych kapeluszy czernidłaka
zza metalizowanych drzwi z judaszem przez który
widać otwierającą się winę i uwolnione z niej

stado jerzyków kołujących nad koronami drzew
czy podchodzą do ciebie nocą solo albo w parach
srebrzyste kremowe czerwone pochylają się nad
tobą jednym z milionów *deplorables* na chwilę

bezczelnie dobierają się do gardła wskakują na
piersi szukają natarczywie dojścia do ust języka
aż obudzisz się widząc zakutego w dyby poetę
na zawalonym błotem rynku w Carcassonne – ?